

[Fischer]

tik gøres til et partipolitisk element, hvor aktuelle manifestationer får større vægt end de langsigtede bistandsmæssige hensyn.

Jeg synes, det kunne have været hensigtsmæssigt, hvis forslagsstillerne havde lyttet lidt til en af de danske politikere, der har mest erfaring med hensyn til at undgå en politisering af bistanden, og jeg vil da gerne tillade mig at citere, hvad styrelsesformand Kelm-Hansen sagde til Rådet for Internationalt Udviklings samarbejde i går. Han sagde:

»... den politiske enighed om bistandens hovedspørgsmål er med til at sikre et stabilt arbejdsgrundlag for bistandsarbejdet og dermed en mulighed for at udvikle et perspektiv i den danske deltagelse i udviklings samarbejdet. Dette er efter min opfattelse også en fordel for modtagerne, fordi bistandspolitikken – og dermed indsatsen – ikke skal ændres alene i lyset af skiftende parlamentariske marginaler.«

Og Kelm-Hansen fortsatte:

»Den brede enighed om bistanden er ikke blot et signal om de politiske partiers indstilling. Det er – og det er nok så vigtigt – en afspejling af den folkelige interesse og opbakning bag udviklingsarbejdet.«

Vi er mange her i salen, der har arbejdet for folkelig interesse for udviklingsarbejdet, for bistandsarbejdet. Intet kan være mere ødelæggende for denne folkelige interesse ude omkring i landet, end hvis vi herfra begynder at udtrykke klare politiske præferencer. Jeg er naturligvis derfor enig med Kristeligt Dagblad, der i forgårs kaldte det forslag, vi her debatterer, for en historisk fejl, der gør dansk ulandshjælp til et indenrigspolitisk redskab og ophæver den brede politiske enighed om ulandshjælpen, så ulandshjælp bliver en politisk katebald. Vi kan undgå det endnu under det udvalgsarbejde, vi skal i gang med, og jeg opfordrer både Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet til at gå ind i et sådant samarbejde frem for at føre demonstrationspolitik.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende beslutningsforslag nr. B 8, hr. Riishøj (SF), har ordet.

Riishøj (SF):

Da Margaret Thatcher talte til Gorbatsjov, inden han rejste videre til topmødet i USA, sagde

hun, at vi befinder os i en historisk epoke. Det gør vi på våbenkontrolområdet, og i dag vil vi i forbindelse med forhandlingerne mellem Gorbatsjov og Reagan se, om der i spørgsmålet om løsning af regionale konflikter i verden også er tale om nytænkning hos supermagterne.

Der er jo regionale konflikter mange steder i verden. Mit indtryk er, at de to statsledere vil tale om først og fremmest Mellemøsten og Afghanistan og ikke så meget om Mellemamerika, det sydlige Afrika eller Kampuchea, som der ellers også er god grund til at tale om.

Vi kender den traditionelle supermagtsadfærd over for små stater i deres bagland, der gør oprør: det er militær afpresning, det kan være direkte militær intervention, det kan være økonomisk blokade, eller det kan være, at man direkte økonomisk og gennem militære efterretningstjenester støtter bestemte politiske grupper. Den metode kender vi; den er blevet praktiseret af begge supermagter.

Det, vi har at gøre med i dagens debat, er en opførsel fra én supermagts side, nemlig fra USA, der svarer fortrinligt til beskrivelsen af traditionel supermagtsadfærd, og det er det, udenrigsministeren og den borgerlige side ikke vil erkende. Vi erkender fra Socialistisk Folkepartis side, at en sådan supermagtsadfærd udøves af begge de store supermagter, og desværre er det den adfærd, vi ser fra amerikansk side i Mellemamerika. Derfor er vi tilfredse med, at både vores forslag og det radikale og socialdemokratiske forslag indeholder en direkte kritik af den supermagt, der i denne konflikt er den klart hovedskyldige på grund af – jeg behøver egentlig ikke at gentage det – sin totale blokade økonomisk af Nicaragua, sin finansiering af kontrastyrkerne og en utrolig stærk indblanding internt i Nicaragua, der bringer Nicaraguas økonomi ganske enkelt på krigsfod. Det er den virkelighed, som opleves i Nicaragua, og som heldigvis erkendes af brede kredse i Vesteuropa og i høj grad i de skandinaviske lande.

Det at yde bistand i visse områder er altså også politik, og det undrer mig, at udenrigsministeren her taler om politisering. Da vi i sin tid fra dansk side standsede bistanden til og lukkede ambassaden i Vietnam, blev der direkte henvist til Vietnams besættelse af Kampuchea. Når vi yder stor støtte til frontliniestaterne, SADCC-landene, bruger vi særdeles ofte henvisningen til Sydafrikas aggressionspolitik